

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku T. S.

przy uczestnictwie J. S.

o stwierdzenie nabycia spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lipca 2008 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w Z. z dnia 20 marca 2008 r., sygn. akt I WSC (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 marca 2008 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy wniesioną na postanowienie tego Sądu z dnia 28 listopada 2007 r. Według Sądu drugiej instancji, przepisy prawa procesowego nie przewidują możliwości udzielania pełnomocnictwa z datą wsteczną, w tym także w razie wykazania, że czynności dotychczas podejmowane przez określonego pełnomocnika są skuteczne i mają oparcie we wcześniej udzielonym pełnomocnictwie. Istotą pełnomocnictwa jest bowiem umocowanie adwokata lub radcy prawnego do dokonywania przyszłych czynności. Czynności już dokonane wcześniej nie mogą być objęte umocowaniem ani też zatwierdzone.

W obszernym zażaleniu wnioskodawczyni podniesiono zarzuty naruszenia art. 63 § 1 k.c., art. 65 § 1 k.c., art. 56 k.c., art. 87 § 1 k.c., art. 87¹ § 1 k.p.c., art. 88 k.p.c., art.

91 k.p.c., art. 92 k.p.c., art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c. Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Według skarżącego, wnoszący skargę kasacyjną radca prawny był właściwie umocowany, ponieważ pełnomocnik wnioskodawcy – w wykonaniu zarządzenia sądu – złożył odpowiednie umocowanie po wniesieniu skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Należy stwierdzić, że skarżący nietrafnie kwestionuje stanowisko Sądu drugiej instancji, że pełnomocnictwo z dnia 30 grudnia 2006 r. zostało jednak udzielone w postępowaniu , które już zostało zakończone po wniesieniu odrzuconej skargi kasacyjnej (sygn. akt WSC 1/07, zarządzenie z dnia 25 lutego 2008 r.).

Skarżący nie zaprzecza temu, że skarga kasacyjna została złożona przed udzieleniem umocowania pełnomocnikowi przez wnioskodawcę w dniu 13 marca 2008 r. Stara się natomiast umotywić stanowisko, zgodnie z którym pełnomocnictwo procesowe, udzielone po wniesieniu środka zaskarżenia (skargi kasacyjnej), może wywoływać skutek wsteczny w postaci możliwości przyjęcia faktu umocowania procesowego także do wcześniej podjętych czynności procesowych. Z okoliczności sprawy nie wynika zatem, że skarżący wniósł np. nową skargę kasacyjną po uzyskaniu umocowania z dnia 13 marca 2008 r.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego akcentuje się to, że wniesienie środków zaskarżenia do Sądu Najwyższego przez pełnomocnika strony powinno być połączone z przedstawieniem pełnomocnictwa, z którego wynika, iż w chwili wniesienia tego środka pełnomocnik był legitymowany do wniesienia tej czynności. Fakt takiego właśnie umocowania powinien być wykazany przez pełnomocnika także po wezwaniu go przez sąd do usunięcia braków formalnych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2004 r., V CZ 90/04, nieopubl.). W uzasadnieniu tego postanowienia trafnie stwierdzono, że przepisy k.p.c. nie przewidują ogólnej zasady tzw. następczego potwierdzania czynności procesowych, dokonywanych bez należytego umocowania , a jedyne odstępstwo od tej zasady sformułowano w wyjątkowym przepisie w art. 97 k.c.

Nie można podzielić stanowiska skarżącego, iż udzielenie przez wnioskodawcę pełnomocnictwa procesowego z dnia 13 marca 2008 r. nastąpiło ze skutkiem wstecznym w tym sensie, że późniejsze czasowo umocowanie wnoszącego skargę kasacyjną rozciągnięte zostało także na czas wniesienia skargi. Takiej konstrukcji pełnomocnictwa procesowego nie przewidują przepisy k.p.c. Nie może jej uzasadniać powołaniem się na art.92 k.p.c., ponieważ wskazane w tym przepisie określenie „czas trwania” umocowania odnosi się do okresu trwania umocowania pro futuro.

Należy stwierdzić, że konieczność legitymowania się przez pełnomocnika odpowiednim pełnomocnictwem, udzielonym przez stronę jeszcze przed wniesieniem środka zaskarżenia (skargi kasacyjnej) uzasadnia sam cel przepisu art. 87¹ § 1 k.p.c., wprowadzającego bezwzględny nakaz tzw., przymusu adwokacko-radcowskiego. Cel ten zostanie osiągnięty mianowicie wówczas, gdy prawny stosunek pełnomocnictwa procesowego ukształtowany został przed wniesieniem skargi kasacyjnej, a więc gdy ujawniona została wcześniej wola strony złożenia w ogóle tego środka zaskarżenia i wola ustanowienia oznaczonego pełnomocnika reprezentującego mocodawcę w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).